gøre stor Nytte paa vore offentlige Danselokaler.

Her vilde hun ikke alene gøre Gavn ved at komme i Forbindelse med de ganske unge Piger fra Byen, og de noget ældre, som kommer ind til Storstaden fra Landet, og i Tide advare dem mod Prostitutionen, men hendes medfødte Blufærdigheds- og Velanstændighedssans vilde, som jeg har nævnt for Gadernes Vedkommende, bidrage til at højne Tonen, hvilket vilde være særdeles gavnligt.

Vore offentlige Danselokaler burde jo være det, de giver sig ud for, „Folkeforlystelser", og ikke det, de vitterlig er, „Folkefordærvelser".

Endelig burde prostituerede Kvinder henvises til kvindeligt Sædelighedspoliti, naar de skal have Advarsel og Tilhold.

Kvindelige Politilæger burde undersøge dem for veneriske Sygdomme, og skal Rigtigheden af deres Arbejdsangivelse undersøges paa Arbejdsstedet, saa bør ogsaa det ske ved kvindeligt Politi for at ikke Vedkommende skal miste sin Plads.

Jeg tror, at enhver upartisk Læser ud fra det her skildrede, vil give mig Ret i, at kvindeligt Politi er en Reform, som tiltrænges, og kan forenes med Kvindens særlige Egenskaber — saa vidt forskellige som de er fra Mandens — naar blot hun anbringes paa de rette Steder og udrustes med tilstrækkelig Myndighed.

Borgerrepræsentationen har nedsat et Udvalg, der tager Sagen under Overvejelse. Man maa haabe, Udvalget kommer til et positivt Resultat og Kommunalbestyrelsen i saa Tilfælde vil stille sig velvillig dertil, saa Sagen kan blive fremmet, idet vi har Grund til at tro, at Politidirektøren ser med Forstaaelse og Sympati paa denne Reform.

Ch.

Suffragetterne i Oxford.

—o—

Under et længere Ophold i Oxford — denne gammeldags, meget konservative By, der er saa fuld af ældgamle Traditioner som vist ingen anden By i Verden — har jeg haft nogen Lejlighed til at høre, hvad de forskelligste Samfundslag mener om Stemmeretskvinder og Kvindestemmeret. Paa Forhaand maatte man være tilbøjelig til at tro, at en By, der er saa nøje knyttet til og præget af Englands ældste Universitet med dets utallige, middelalderlige Ceremonier og Skikke, der den Dag i Dag overholdes med den samme Ærbødighed og Alvor som for 1000 Aar siden — maatte være et af de Steder i Verden, hvor Modstanden mod den moderne Kvindebevægelse havde de fleste Forudsætninger.

Dette *har* utvivlsomt været Tilfældet; — men for længst har dog Retfærdigheden i Kvindernes Krav f. Ex. om Ret til Uddannelse — her som andetsteds — brudt den Modstand, det i Begyndelsen vakte, saaledes at ogsaa Universitetet i Oxford har givet Kvinder Adgang til alle Forelæsninger og Eksaminer; — dog kan Kvinder ikke i egentlig Forstand — selv om de bestaar Eksaminerne bedre end nogen Mand, — faa tildelt de akademiske „Grader" med hvad dertil hører af pragtfulde sorte Kapper, bræmmet med Skarlagen og Hermelin og mærkelige Parykker og Hovedbedækninger, — nej Kvinderne er lukket ude fra alle disse Herligheder! De faar kun et fattigt saakaldet „Certifikat", som de kan gaa hjem og kigge i, naar Mændene samles til en af de pragtfulde „Promotioner", hvor ærværdige, hvidhaarede Oldinge sidder paa Tronstole som Konger og mumler latinske Besværgelser, medens Tjenere hænger alle de pragtfulde *ydre* Lærdomstegn om de unge Mænds Skuldre.

Naa, al denne udvendige Glans kan Kvinderne saa udmærket godt undvære; værre er det, at deres Eksaminer, de være sig nok saa gode, ingenlunde giver dem Adgang til alle de gode Stillinger, som staar Mændene aabne.

Denne Adgang opnaas sikkert ikke fuldtud, før Stemmeretten er vunden.

Længe varede det, før Kvinderne kom blot saa vidt i Oxford, at de kunde tage Eksaminer, — og hvorledes ser man da paa deres langt videregaaende Krav om Stemmeret?

For at besvare dette Spørgsmaal, maa man erindre, at Suffragetter i England er to Ting. Suffragetter er dels „militant" og dels „ikke militant".

Spørger man Oxfordianerne om deres Stilling til de første, — gaar der et Udtryk af Afsky henover deres Ansigter, og de har ikke Ord, der er stærke nok til at udtrykke deres Modvilje mod disse Kvinder og Mænd, — der endogsaa her i Oxford har forsøgt at anvende deres Ødelæggelsestaktik; de har paa dette fredhellige Sted prøvet paa — heldigvis hidtil uden Held — at tænde Baal i de vidunderligt skønne, ældgamle Kollegiebygninger, der staar dér saa ærværdige og ædle med deres fine, gamle Gotik, med Hundredtal af Taarne og Pinnacler — og dog virkelig ikke kan gøre for, at Mænd ikke vil regne Kvinder for deres Lige.

Tidligere kunde enhver paa egen Haand gaa om overalt i Kollegierne; i de skønne, stille Klostergaarde, de smukke Kapeller og de forfriskende Enge og Parker, og nu efter Suffragetternes Attentater maa man kun gaa der, ledsaget af en Cerberus med et raslende Nøgleknippe og en ustandseligt rindende Ordstrøm, der fuldstændigt ødelægger den Stemning af Middelalder og uendelig Fred, som navnlig frembringes af Klostergaardene og Byens mange Kirkeklokker, der ringer til alle Tider paa Dagen.

Altsaa for Militant-Bevægelsen har Befolkningen i Oxford — som Englænderne i Almindelighed — kun Fordømmelse.

Hvad derimod de lovlydige Suffragetter angaar, har jeg i de forskelligste Samfundslag gennemgaaende truffet sympatiske Følelser. Det har ikke været saaledes fra Begyndelsen, og jeg er ikke sikker paa, at ikke Militant-Kvinderne har Æren af at have fremkaldt Sympatien for deres mere besindige Kampfæller — efter det gamle Ordsprog: at af to Onder vælger man det mindste; forsaavidt kan Militantlederne maaske hævde deres Taktiks Nytte og Berettigelse.

Imidlertid er een Ting sikker: *Sympatien og Interessen her i Oxford for de lovlydige Stemmeretskvinder er meget stor.* Der har i Løbet af kun 14 Dage af lokale Foreninger, der intetsomhelst har med hinanden at gøre, været afholdt 3 Møder her i Byen om Sagen.

Først et Møde i Studenternes Dis-